

РАНКО ПАВЛОВИЋ

## ВИНСКИ СОНЕТИ

### ГРОЗД

Ја видим небо. Пламти здесна, слијева.  
И видим искре, свјетлије од жара.  
Грозд ми у срцу са сунцем дозријева,  
и поглед ми се у зрну разгара.

И видим птицу, из једрине пр'ну,  
и лети, лети небеским бескрајем,  
скупља ведрину, доноси је зрну,  
док трс трепери и док љето траје.

И сок из зрна, алхемијом светом,  
лијеп дан прометну у капљицу вина.  
И прије но што срећа мину свијетом

видјех ту капљу на рујним уснама  
оне што грозд јој тај бјеше првина,  
и сласној жудњи препустих се намах.

## ЈУТАРЊЕ СУНЦЕ

Сунце се с јутром у грозду буди,  
умива лице капљама росе,  
а кад пламеном исток заруди,  
виноградом се злато проспе.

У сваком зрну по два-три сунца,  
прергшт бисера искри из грозда.  
Будуће вино у соку бунца,  
у пјесми ласте, славуја, дрозда.

Плавет небеску у мене точи,  
сребрне искре у руј претвара,  
храни ми душу, напаја очи

једрином која зрна разгара.  
Тад чаша сине из тога бљеска,  
у њој се сунце ведрином љеска.

## НЕБЕСКИ КОНДИР

Сијевне небом, то је миг анђела.  
Испружим руку, у њој празан кондир.  
Тада забруји васељена цијела  
и ја осјећам меког крила додир.

И чујем цурак, кондир ми све тежи,  
пјенуша вино с небеских њедара.  
У помрчину брига с чела бјежи,  
и плам се силан у души разгара.

Кад се у мени жеља устумара  
да жарни гутљај руменог вина  
жедној усни принесем с каменог олтара,

шапне ми глас с плаветних висина:  
То кап је зноја твог прародитеља,  
а у њој душа драгог пријатеља.

## ЧАША

Подижем чашу, а чаша мене,  
тако заједно дуго летимо,  
и образи нам се зарумене  
кад нам се крадом придружиш, римо.

Сад смо на земљи, сад под облаком,  
на два смо мјеста истовремено.  
Чиниш ме лаким, чиним те лаком.  
Придружи нам се, сањана жено.

Жена и чаша, у чаши вино,  
у жени радост, срећа у мени,  
па кажем: Хвала теби, судбино,

што ме ваздигну и зарумени!  
Још кажем, срећан: Овамо чашу,  
Са небеса нам чокоти машу!

## КАФАНА

Пјесму о кафани, лирску, танану,  
срменим стихом желим да извезем,  
да засја као бисер на длану  
оне за којом срце тихо чезне.

Диму и мемли не тражите мане!  
Зашто о чаши са толиким јаром?  
Јер, све мрачне кутке сваке кафане  
вино обасјава небеским жаром.

*In vino veritas* – изрека је стара  
ту истину давно рекоше Латини,  
пијући вино из златних пехара.

Уз пуне чаше придодајмо томе:  
кафану светом само вино чини.  
Да је скрнави, не дајмо никоме!